

Играчи / Каре

от Пау Мирò

Превод от каталонски Нева Мичева

Място

Кухнята на стар апартамент. Боята по стените и мебелите е отпреди години – светлозелена и олющена. Маса в центъра. Висяща лампа. Нищо специално не се набива на очи.

Време

Настоящето.

Действащи лица

ДОЦЕНТЪТ

БРЪСНАРЯТ

АКТЬОРЪТ

ГРОБАРЯТ

Първо действие

1. Бръснарят

В кухнята. Бръснарят и актьорът.

БРЪСНАРЯТ. Външната врата беше отворена. *(Пауза.)* В трапезарията – никой. И в кухнята. И в тоалетната. *(Пауза.)* Отидох до стаята му. Затворено. *(Пауза.)* Почуках. Не отговори. *(Пауза.)* Отворих, а той – пред огледалото. Гледа се. *(Пауза.)* Тъкмо се преобличал, така каза. Да сме направели кафе и препечени филийки. Само дето няма нито кафе, нито хляб, нито нищо. Хладилникът му е празен, шкафовете – също. А той си е още в стаята.

АКТЬОРЪТ. Нормално, нерви. И аз на негово място щях да клекна.

БРЪСНАРЯТ. Да, ама това е от час и нещо вече.

АКТЬОРЪТ. Може от напрежение да не е спал и сега да е полегнал малко.

БРЪСНАРЯТ. Може. *(Пауза.)* Гледай само колко е прашно... *(Актьорът не отговаря.)* Мен акарите ме съсипват, ужасна работа. *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Как върви салонът?

БРЪСНАРЯТ. Зле. Има все по-малко клиенти. Къде оплешивяват, къде измират. А младите въобще не припарват. Голям спад. Но не е в това проблемът. Те, добрите периоди, по принцип се редуват с по-невървежни. Сега обаче имам чувството, че светът е тръгнал да се затрива. Салона го пое синът на бившия ми съсобственик, а аз нали продадох моя дял и вече нямам думата... за нищо не ме бръснат! Карай да върви де. Примирил съм се. Знаем и две, и двеста. Живот. Само честно казано, малко се дразня да съм момче за всичко в салона. Синът на собственика се е амбицирал да прави нещо ново – в този си вид бръснарницата му била старомодна. Щял да я преустройва на бар или на магазин. Или най-малкото да я модернизира. Ама и той не знае какво точно иска. Маmicата му. *(Пауза.)* Минават ми едни през ума... Нечовешки скучая. Това са часове бездействие... и ме налягат странни мисли. Както съм с ножиците в ръката... Не знам. *(Пауза.)* Извинявай, не исках да ти дотягам. *(Пауза.)* Май ти надух главата с моите приказки, а?

АКТЬОРЪТ. Аз всъщност не те слушах, извинявай.

БРЪСНАРЯТ. Така ли?

АКТЬОРЪТ. Съжалявам.

БРЪСНАРЯТ. Обаче ме гледаше.

АКТЬОРЪТ. Бях се отнесъл. Имам важно прослушване.

БРЪСНАРЯТ. За какво ще те преслушват?

АКТЬОРЪТ. За роля. Прослушване. Кастинг в театъра. Другата седмица ще ходя.

БРЪСНАРЯТ. Че откога пак ходиш по кастинги като някой новобранец?

АКТЬОРЪТ. Ролята е много хубава, главна.

БРЪСНАРЯТ. Ще ти я дадат, бъди спокоен. *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Всички знаят, че ме бива. През цялото време ми повтарят колко съм добър и така нататък. Просто искат да видят дали съм във форма. Дали съм в добра или лоша фаза, нали се сещаш...

БРЪСНАРЯТ. А, вярно, ти веднъж май закъсня за представление, нали? *(Актърът кима.)* И се наложи да връщат парите на зрителите? *(Разсмива се.)* Случвало се е и да играеш – как да го кажа – почти в несвяст... *(Смее се.)* Те затова те препитват. Разбирам ги. Слушай, важното е, че сега си тип-топ. И изглеждаш чудесно. Със сигурност ще те вземат.

АКТЬОРЪТ. Как е жена ти?

БРЪСНАРЯТ. Бива. *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Ще взема да ида до супера за кафе и нещо за хапване.

БРЪСНАРЯТ. Вземи бисквити.

АКТЬОРЪТ. Добре.

БРЪСНАРЯТ. Ама по-меки така, не някакви диетични троши-зъби.

АКТЬОРЪТ. Става... Аз в момента нямам пари, ще ми дадеш ли нещо назаем? *(Бръснарят го поглежда недоверчиво.)* После ще се оправим.

БРЪСНАРЯТ *(подава банкнота на актьора)*. Вземи и джин. Осмукал е всички бутилки.

Затъмнение.

2. Гробарят

В кухнята. Бръснарят и гробарят.

ГРОБАРЯТ. През зимата броят на убийствата рязко намалява. В Керч това, в Украйна. Има едно голямо езеро, което при температури под нулата замръзва. И няма къде да се хвърлят труповете. *(Пауза.)* Чакат пролетта. Дойде ли пролет, настъпва бум на убийствата. *(Пауза.)* Телата буквално стават храна на

природата. (Пауза.) Животът служи за нещо, дори като свърши, което все пак е някаква утеха, нали? (Пауза.) Това Ирина ми го разправи. (Пауза.) Тя е от Керч, но живее тук от доста отдавна. Много е добра. Страхотна е. Като свършиш, получаваш бонус: някоя история като тази за замръзналото езеро например. (Пауза.) Разказва приказки жената. И в тях винаги има мъртъвци. Обаче пък са интересни. (Пауза.) Тя в родния си град е била възпитателка в детска градина. А тук е проститутка. Отвътре ѝ идва. Историите имам предвид! Разкажете, приказките, притчите, както щеш ги наречи. (Пауза.) Нещо като професионална деформация. (Пауза.) Аз не ходя при нея, за да ми разказва. Минавам по веднъж седмично, но ако имах повече пари, щеше да е много по-често. Тя е ангел. Кожата ѝ е толкова нежна. Има фантастично дупе и се чука като звяр. Много е мила. Затова ходя при нея. Като ме яхне – тъгъдък, тъгъдък, тъгъдък, – сякаш ми връща малко живот, сякаш мога да си открадна малко живот от нея. (Пауза. Гробарят пали цигара и миг по-късно я гаси.) Спрял съм ги. (Пауза.) Задъхвам се. (Пауза.) Искаш ли да ти кажа една пълна кретения? (Пауза.) Става ми много кофти, като си помисля, че разказва и на другите си клиенти. (Пауза.) Ревнувам. (Пауза.) Знам, знам. Тъпо е да ревнувам, ама нà. (Пауза.) За нея аз съм поредният купувач. Все ми е тая дали я прекарват по сто типа седмично. Не е това. И съм сигурен, че има много по-красиви от мене. И по-млади. Даже си мисля, че са си гаджета с нейния сводник. Но не е това, наистина. Когато се изпразня и се отпусна до нея, тези няколко минути, в които тя ми говори, не знам... Чувствам се на място. (Пауза.) И не мога да преживея да ми заемат мястото. (Пауза.) Опитвам се да не се издавам, но понякога я питам дали разказва и на другите си клиенти. (Пауза.) Ами ще разказва, защо да не разказва? (Пауза.) Ако можех да си платя повече време при нея, щях да ходя всеки ден от понеделник до неделя. (Пауза.) На възраст съм вече, ревността не ми понася. Черният ми дроб е станал ей такъв. (Пауза.) Странно защо толкова се бави.

БРЪСНАРЯТ. Доцентът ли?

ГРОБАРЯТ. Не, актьорът. Да видим кога ще се върне и ще донесе кафето най-сетне. Ако не почна с кафе сутрин, ми иде да изтрепя всичко живо наоколо. (Пауза.)

БРЪСНАРЯТ. Значи сега работиш на гробището, така ли? (Гробарят кима.) Харесва ли ти?

ГРОБАРЯТ. Не. Обаче е най-добрата работа, на която съм бил някога. Спокойна.

БРЪСНАРЯТ. Добре ли плащат?

ГРОБАРЯТ. Не, но поне е редовно и е на договор. (Пауза.)

БРЪСНАРЯТ. Откога не сме се виждали?

ГРОБАРЯТ. Не съм смятал.

БРЪСНАРЯТ. Понякога ужасно ми липсват.

ГРОБАРЯТ. Късаш ми сърцето, да знаеш.

БРЪСНАРЯТ. На жена ми също ѝ липсват. Вика, че не излизам от къщи.

ГРОБАРЯТ. Вие правите ли секс още?

БРЪСНАРЯТ. За днес следобед сме се разбрали да ходим да избираме пералня.

ГРОБАРЯТ. Ама добре ли сте? Правите ли секс от време на време? *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Мисля, че си има някого.

ГРОБАРЯТ. Каквооо?

БРЪСНАРЯТ. Така ми се струва.

ГРОБАРЯТ. Ами да. Как иначе? Цял живот с един и същи... *(Пауза.)* А яд ли те е? И ти ли ревнуваш? *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Ще ме е яд, ако ме остави. Да прави каквото си ще с когото ѝ скимне, само да не ме напуска. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Абе доцентът още ли се преоблича?

БРЪСНАРЯТ. Сигурно *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Защо не надникнеш да видиш дали е готов?

БРЪСНАРЯТ. Защо не надникнеш ти?

Затъмнение.

3. Актьорът

Торбичките от супера са на масата. Бръснарят, гробарят и актьорът.

АКТЬОРЪТ. Страшно се забавих. Извинявайте.

БРЪСНАРЯТ. Да не ти се е случило нещо? *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Малко... проблеми.

ГРОБАРЯТ. Днес не е ден за проблеми. Имаме си един достатъчно сериозен, няма нужда от нови.

АКТЬОРЪТ. Съжалявам, честно. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Добре де... какво стана?

АКТЬОРЪТ. Ами не исках да ходя в магазина на китайците отсреща – много е скъпо при тях. Затова отидох в супера, който е на три-четири преки по-надолу. Оня, големия.

БРЪСНАРЯТ. И какво?

АКТЬОРЪТ. Изведнъж се сетих, че нямам пари.

БРЪСНАРЯТ. Нали ти дадох?

АКТЬОРЪТ. Не, портфейлът ми е остърган до шушка.

БРЪСНАРЯТ. Стига бе, човек! Петдесетачка ти дадох. Не ги печатам, ебаси!

АКТЬОРЪТ. Абсурд. Напоследък отлично помня кога колко имам. То не е както някога, когато пъхах банкноти по всички джобове и ако единия се окажеше празен, в другия все нещо се намираше. Сега буквално броя стотинките.

ГРОБАРЯТ. И защо, мама му стара, се забави толкова? *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Значи, тъкмо бях скрил бисквитите и джина и се канех да прибера и кафето, идва някакъв тъпак, едно от онези чучела, дето ги слагат да пазят разни места, смотан такъв, с пъпчива муцуна – тези задължително са пъпчиви, – и ме хваща над лакътя едно свойско, и вика да съм го придружал. Така вика, обаче стиска и не пуска, и не ми дава шанс нито да платя, нито да върна каквото неволно съм пъхнал под сакото. *(Пауза.)* Заведе ме в някаква скапана стаичка отзад, нещо като килерче, и ме накара да седна на един стол... А то отвратително място – голо, забито, крушката премигва. Моят стол, още един, тясна маса и това е. Затвори вратата и всеки шум секна, разбирате ли? Идеална изолация. Седна срещу мен и взе да задава въпроси. Супер неприятен тип. Име, адрес, телефон, възраст. Аз му казах на колко съм години, а тоя пита втори път, злобно такава – не ми вярва един вид. Искаше да знае дали съм имал и други „подобни прояви“. Щял да се обади в полицията, гадината мръсна. По едно време направо си помислих, че повече няма да изляза от килера, че ще си остана там завинаги. Както когато си забравя репликата на сцената – бяло петно и край. Така се почувствах. Само че тоя се изправи и най-великодушно, моля ви се, реши да ме пусне – пак ме хвана над лакътя, този път още по-здраво, и ме заведе до изхода. А като минавахме покрай опашката на касата, нарочно каза високо, та всички да го чуят, че следващия път нямало да бъдат толкова меки с мен. *(Пауза.)* Сори, че закъснях. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. А това откъде се взе?

АКТЬОРЪТ. Минах през още един супер. В тая страна друго може да няма, но суперите с лопата да ги ринеш.

ГРОБАРЯТ. Не ти е за първи път неволно да пъхаш под сакото.

АКТЬОРЪТ. Какво искаш да кажеш?

ГРОБАРЯТ. Виж се какъв си доволен. Както когато ходихме в казиното – и там ти грееха очите с тази нефелна светлина... *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Абе много се бави, не мислите ли?

ГРОБАРЯТ. Да.

АКТЬОРЪТ. Да, да.

БРЪСНАРЯТ. После ще си поговорим с тебе. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. На вас обясни ли ви какво точно трябва да правим?

БРЪСНАРЯТ. На мен – не.

АКТЬОРЪТ. И на мен. Просто спомена за делото, за съда и това е. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Малко ми лази по нервите цялата тази загадъчност.

АКТЬОРЪТ. И на мен.

БРЪСНАРЯТ. На мен също. *(Пауза.)* Май от доста време нищо не се чува от стаята му, а? *(Пауза.)* Ами ако е станала някоя беля?

Затъмнение.

4. Доцентът

Бръснарят, гробарят, актьорът и доцентът. Мълчание.

ДОЦЕНТЪТ. Не знаех какво да облека. Обикновено ми е все едно. Днес обаче е важен ден. Трябва да изглеждам спретнат. Изискан. Всичко, с което съм днес, без гащите и чорапите, е на баща ми. Не е от суеверие или от сантименталност. По-скоро от практични съображения. Тези дрехи може да са стари, но са елегантни. В моя гардероб няма нищо подобно. А днес е наистина важно да съм елегантен. Гледам, че сте се докарали и вие, благодаря ви много. *(Пауза.)* Я, кафе. Чудесно. *(Бръснарят налива кафе на доцента.)* Спах ужасно. Събудих се в стаята на баща ми, още по тъмно. Не бях влизал от погребението и нямам представа как, по дяволите, съм се озовал там. Сигурно ходя насън. *(Пауза.)* Сънувах някакви странни работи. Дойде баща ми и седна на крайчеца на леглото. Носеше тетрадката ми по математика. Трябваше да прегледаме някакво уравнение, което се бях опитал да реша. Имаше грешка, но аз не разбирах къде е. Баща ми обаче знаеше – отговорът беше в тетрадката. Беше дошъл да ми помогне. Само дето страниците се оказаха чисто бели. Той стана, аз – след него и по някаква абсурдна причина тръгнахме да търсим решението на моето уравнение по улиците. Погледнах баща ми – елегантен такъв, красив. Погледнах себе си, и какво да видя? Гол

като пушка на пъпа на града. Хората ме гледаха с насмешка, но и с нещо като съжаление. (Пауза.) Татко пошепна в ухото ми: „Правилното решение е в кърпичката, която нося в този джоб.“ (Пауза.) „Защо тогава, мизернико, ме накара да изляза навън както ме е майка родила? Не можеше ли просто да ми подскажеш въкъщи?“ (Пауза.)

БРЪСНАРЯТ. И?

ДОЦЕНТЪТ. И се събудих в неговата стая. (Пауза.) А най-лошото знаете ли кое е? Че отворих гардероба му, погледнах в съответния джоб на съответното сако и намерих кърпичката с решението. Откачена история. (Пауза.)

ГРОБАРЯТ. Защо не си пиеш кафето? Ще изстине.

ДОЦЕНТЪТ. Да. (Отпива глътка.)

БРЪСНАРЯТ. Не са лоши тези бисквити, вземи си.

ДОЦЕНТЪТ. Мерси. (Пауза. Към гробаря.) Не съм те виждал така изтупан.

ГРОБАРЯТ. И няма да ме видиш, кучи сине. Наложих се да взема дрехи назаем от един от гробищата.

Четиримата се засмиват.

ДОЦЕНТЪТ. Отдавна не сме се виждали, а? Съжалявам.

АКТЪОРЪТ. Спокойно, нормално е.

ДОЦЕНТЪТ. Липсват ми нашите игри.

БРЪСНАРЯТ. И на нас.

ДОЦЕНТЪТ. Като мине всичко, пак ще играем. (Пауза.) Не исках да идва днешният ден.

ГРОБАРЯТ. Притесни ли се? (Пауза.)

ДОЦЕНТЪТ. Малко.

БРЪСНАРЯТ. И аз на твоето място щях да се притесня. (Пауза.)

ДОЦЕНТЪТ. Сигурно ще се яви някое отговорно лице от университета. Никога не искам да виждам. Липсват ми лекциите, но никога не искам да виждам. (Пауза.)

АКТЪОРЪТ. Още ли си временно отстранен? Без часове и без заплата?

Доцентът кима.

ГРОБАРЯТ. Копелдаци гадни. (Пауза.)

ДОЦЕНТЪТ. Академичната общност не е никаква общност, а бездушно сборище. За толкова време нито един колега да не ми се обади! Загърбиха ме на мига. Все едно не ме е имало. Превърнах се в празно пространство, във вакантно място, което някой некадърник сигурно вече се е юрнал да заеме. (Пауза.)

БРЪСНАРЯТ. Ние сме с тебе. И в добро, и в лошо. Знаеш.

ДОЦЕНТЪТ. Благодаря. (Пауза.)

АКТЬОРЪТ. Какво стана всъщност? (Пауза.) С онова момче – какво стана? Само знаем, че си се ядосал на някакъв студент и временно са те отстранили.

ДОЦЕНТЪТ. Не ми е приятно да си спомням. Не се гордея с постъпката си.

АКТЬОРЪТ. Хубаво, но ще е по-добре ти да ни обясниш, за да сме подготвени както трябва. (Пауза.)

ДОЦЕНТЪТ. Една бинарна операция... В час. Направих някаква глупава грешка... и това идиотче почна да... Заплетох се пред дъската, докато се опитвах да намеря грешката, пред всички... Баща ми вече беше пътник, аз от няколко дни не бях спал... Тъпа изчислителна грешка, факт. Почна да ме поправя едно снизходително, а останалите се превиваха от смях. Тонът, с който ми говореше този лигльо... Най-просто упражнение, разбирате ли? Поне да беше някой блестящ ум, някой отличник, а той – посредствен колкото си иска... (Пауза.) И избухнах. Не знам какво ми стана, но си изгървах нервите както никога не ми се е случвало. Отидох до него и му разбих физиономията. (Пауза.) В болница го вкарах. Черепно-мозъчна травма. Щели да му останат трайни последици... (Пауза.)

БРЪСНАРЯТ. Кой иска още кафе?

ГРОБАРЯТ. Аз.

АКТЬОРЪТ. И на мен малко. Мерси.

БРЪСНАРЯТ. Ти не искаш ли? (Пауза. *Доцентът махва отрицателно с пръст. Пауза. Въпреки отказа, бръснарят сипва кафе на доцента, след което налива и в своята чашка.*) Адски е прашно у вас. Ако кажеш, тези дни мога да ти помогна да поразчистим малко. (Пауза.)

АКТЬОРЪТ. Никой не е съвършен.

ДОЦЕНТЪТ. Разбира се, че не е.

АКТЬОРЪТ. Ти обаче си най-милият човек, когото познавам, честно.

ДОЦЕНТЪТ. Дано и съдията реши същото.

БРЪСНАРЯТ. А на нас днес ролята ни каква е? *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Ще ви разпитат за мен – моята адвокатка, съдията. От вас се очаква да кажете нещо добро. Гледайте да са някакви простички, положителни неща. *(Пауза.)* И да не споменавате казиното. *(Пауза.)* Преди да влезете в залата, ще си направим спявка с адвокатката и тя ще ни ориентира. *(Пауза.)* Би било идеално да дойде да ме подкрепи семейството ми, но вие сте единственото семейство, което имам. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. А не можеше ли малко по-отдалеч да ни подготвиш? *(Пауза.)* Аз никога не съм бил в съда. И да ви кажа, отсега не ме свърта.

ДОЦЕНТЪТ. Ако не искате да се явите като мои свидетели, няма проблем, ще разбера. *(Пауза.)* Сериозно, ако на някого не му се ходи, спокойно да се откаже. Ще се видим за следващата игра и готово. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Ти нали донесе и джин?

АКТЬОРЪТ. Куча марка, ама нямах много избор.

БРЪСНАРЯТ. Дали да не капнем в кафето?

ГРОБАРЯТ. Дайте да не смесваме нещата. Първо кафето, после джинът. *(Пауза. Към доцента.)* И ще извиняваш, но не сме ти семейство. Ще дойдем, ще ти дадем едно рамо, ще кажем каквото там трябва, но не сме ти семейство. Окей?

АКТЬОРЪТ. Това пък сега защо беше нужно?

ГРОБАРЯТ. Ясни сметки, добри приятели. Не се заяждай.

АКТЬОРЪТ. Ти си този, който се заяжда. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Време е да тръгваме.

След миг мълчание актьорът кимва. След още миг мълчание кимва и гробарят. Доцентът вади кърпичка от джоба си и я поглежда втренчено.

ГРОБАРЯТ. Как ще идем?

ДОЦЕНТЪТ. С такси, заедно. *(Пауза.)* Аз плащам.

Затъмнение.

Второ действие

1. Един куршум

В кухнята. Бръснарят отдавна е там и пие джин. Доцентът се появява с малък кашон в ръце.

ДОЦЕНТЪТ. Какво правиш тук?

БРЪСНАРЯТ. Държиш си вратата отключена.

ДОЦЕНТЪТ. Това не обяснява какво правиш тук.

БРЪСНАРЯТ. Нали имахме уговорка да играем. Или не е за днес?

ДОЦЕНТЪТ. Много е рано.

БРЪСНАРЯТ. Да не преча?

ДОЦЕНТЪТ. Малко. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Съжалявам, ще изляза тогава.

ДОЦЕНТЪТ. Недей. Стой си. Просто съм напрегнат.

БРЪСНАРЯТ. Ще се върна по-късно, не бери грижа.

ДОЦЕНТЪТ. Абе не ме дразни бе. Остани и готово. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Какво е това?

ДОЦЕНТЪТ. Кашон. *(Пауза.)* Вещи на баща ми, от неговата стая.

БРЪСНАРЯТ. Охо.

ДОЦЕНТЪТ. Наложил се да я заключа. Иначе всяка сутрин се будя в неговото легло. Много е неприятно.

БРЪСНАРЯТ. Още ли ходиш насън?

ДОЦЕНТЪТ. Скрих ключа. До гуша ми дойде. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Какво има в кутията?

ДОЦЕНТЪТ. Партакеша. *(Пауза.)* Снимки. Един пластмасов Христос. Кърпичка с инициалите му. Друга кърпичка с вързан зъб вътре. Колан. Лупа. Писма до майка ми. Един куршум.

БРЪСНАРЯТ. Куршум ли?

ДОЦЕНТЪТ. Намерих го в едно чекмедже.

БРЪСНАРЯТ. И какво прави куршум в чекмеджето?

ДОЦЕНТЪТ. Знам ли. Какво ли няма в стаята му. Може да е от войната.

БРЪСНАРЯТ. Сигурно е от войната, да. А тази плоча?

ДОЦЕНТЪТ. Дийн Мартин.

БРЪСНАРЯТ. Дийн Мартин.

ДОЦЕНТЪТ. Много го обичаше.

БРЪСНАРЯТ. Грамофонът работи ли?

ДОЦЕНТЪТ. Няма да я пускам. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. И защо си събрал всичко в този кашон?

ДОЦЕНТЪТ. Искам да изчистя стаята му. Да изхвърля вещите му, само че постепенно. Смятам да го направя с кашона – слагам някакви работи вътре, разглеждам ги и ги занасям на боклука.

БРЪСНАРЯТ. Ясно, искаш да се сбогуваш с всичко, което изхвърляш.

ДОЦЕНТЪТ. Не е ли малко рано за джин?

БРЪСНАРЯТ. Искаш ли?

ДОЦЕНТЪТ. Защо не? *(Двамата пият.)* Ти не трябва ли да си в салона по това време?

БРЪСНАРЯТ. Ремонтират го, днес идват бояджиите.

ДОЦЕНТЪТ. Защо тогава не си при жена си?

БРЪСНАРЯТ. Тя има среща с приятелките си по депресия. Ще ходи на бинго. И дявол знае къде още. Освен това нали днес играем?

ДОЦЕНТЪТ. Мисля, че ще почнем късно. Чакам да ми се обади адвокатката и съм доста на тръни.

БРЪСНАРЯТ. Ние май не ти помогнахме много, а?

ДОЦЕНТЪТ. Напротив, помогнахте ми. Хубаво говорихте. Допаднали сте на съдията, адвокатката ми каза.

БРЪСНАРЯТ. Не мога да си те представя да биеш студент. (Пауза.) Само защото те е поправил пред всички... (Пауза.)

ДОЦЕНТЪТ. Почвам да ги изхвърлям тези...

БРЪСНАРЯТ. Отивам да се разходя малко. По-добре е да си сам, ако ще се сбогуваш с нещата на баща си.

ДОЦЕНТЪТ. Защо си такъв неразбран, не знам. Остани, не ме карай да повтарям. Ще ти прочета писмата му до майка.

БРЪСНАРЯТ. Сериозно ли?

ДОЦЕНТЪТ. Не бе, как ще ти ги чета! Ако искаш, можем да послушаме радио. Ей сега започва спортната програма.

Бръснарят включва радиото и се захваща да мие чиниите. Доцентът поглежда кашона.

Затъмнение.

2. Дийн Мартин

В кухнята. Актьорът седи до масата. Гробарят е изправен до урната.

ГРОБАРЯТ. Не искам да свърша накиснат във формалин. Не искам да си дарявам тялото на науката. Пикал съм ѝ аз на науката. Разфасоват те и ти разпределят крайниците по контейнери с формалин. Някой студент избира крак от контейнера с краката или ръка от контейнера с ръцете, с една кука вади което си е харесал и на него се учи да прави дисекция. Ловят ти частите с харпун, все едно си риба! Нямам никакво намерение да си дарявам тялото на науката. Мен да ме изгорят с всичките ми органи и крайници. Да ме бухнат право в пещта мене. Както бащата на доцента. (Пауза.) Предпочитам да стана на пепел. (Пауза.) Прах от прахта и готово. (Пауза.) Злато е.

АКТЬОРЪТ. Кое?

ГРОБАРЯТ. Урната на баща му. Не е бронз това, злато е.

АКТЬОРЪТ. Да, знам.

ГРОБАРЯТ. Казва се „Кронен“. Страшно скъпа била.

АКТЬОРЪТ. Няма как да не е.

ГРОБАРЯТ. Какъв е смисълът да се хвърлят толкова пари на вятъра? (Пауза.) Какъв е смисълът да се дават неща на покойниците? (Пауза.) Хората какво ли не слагат в ковчезите. Пари, накити, книги, снимки, сувенири. (Пауза.)

АКТЬОРЪТ. Защо имам чувството, че нещо те тревожи?

ГРОБАРЯТ. Защо не направиш кафе? *(Актърът се намръщва, но тръгва да вари кафе.)* Онова прослушване, на което щеше да ходиш... май не са те взели, а? *(Актърът поклаца глава.)* Съжалявам.

АКТЬОРЪТ. Скоро ще има друго. Казаха ми, че този път шансовете ми са много по-големи. Практически ми обещаха ролята.

ГРОБАРЯТ. И ти им вярваш? *(Пауза.)*

Пауза. Актърът взема кафеничето и изтръсква филтъра в кошчето за боклук, където вижда плочата на Дийн Мартин.

АКТЬОРЪТ. Какво търси тук Дийн Мартин? *(Заглежда се прехласнато в обложката на плочата.)*

ГРОБАРЯТ. Какво правиш?

АКТЬОРЪТ. Аз имах същата плоча. Баща ми де, не аз. *(Пауза.)* Всеки ден я пускаше. *(Вади от обложката вътрешния плик с виниловата плоча, а от него – снимка на Дийн Мартин. Гледа я и се усмихва.)* С баща ми не бяхме в цветущи отношения. *(Пауза. Разсмива се.)*

ГРОБАРЯТ. Какво се смееш?

АКТЬОРЪТ. Мислех за Дийн Мартин, докато си правех първата чекия.

ГРОБАРЯТ. Какво?

АКТЬОРЪТ. Извадих снимката от обложката, същата плоча като тази, скрих се в стаята си и... Първата... втората... и още доста. *(Пауза.)* Един ден баща ми ме хвана на местопрестъплението. Снимката на Дийн Мартин над леглото, аз – със смъкнати панталони. Да съм бил на единайсет години. Единайсет-дванайсет. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Правил си си чекии пред снимката на мъж?

АКТЬОРЪТ. Отначало така беше.

ГРОБАРЯТ. А по-нататък?

АКТЬОРЪТ. Само жени.

ГРОБАРЯТ. Не разбирам.

АКТЬОРЪТ. Той и баща ми не разбра.

ГРОБАРЯТ. И какво?

АКТЬОРЪТ. Не знам.

ГРОБАРЯТ. Малко е рано, за да си разголваш душата, не смяташ ли?

АКТЬОРЪТ. Неприятно ли ти стана?

ГРОБАРЯТ. Не казвам това.

АКТЬОРЪТ. То не е като да си разголвам душата пред непознат.

ГРОБАРЯТ. Не се засягай, просто ми се стори леко странно...

АКТЬОРЪТ. Да не мислиш, че разправям наляво и надясно за първата си чекия?

ГРОБАРЯТ. Дали да не сменим темата?

АКТЬОРЪТ. Да сменим, а? Значи ти можеш да ме държиш в течение как ходиш по курви, а аз не мога да...

ГРОБАРЯТ. Хайде да минем на друго вече. Взе да ми става нервно.

АКТЬОРЪТ. На тебе вечно ти е нервно.

ГРОБАРЯТ. Вечно ми е нервно точно заради теб.

АКТЬОРЪТ. Друг път. Откак те знам, все си така.

ГРОБАРЯТ. Все съм така, когато ти си насреща, защото заради теб ми става нервно, разбра ли?

АКТЬОРЪТ. Тоест когато ме няма, ти въобще не се нервираш?

ГРОБАРЯТ. Не чак толкова.

АКТЬОРЪТ. И все пак си нервен.

ГРОБАРЯТ. Но не чак толкова.

АКТЬОРЪТ. С теб не може да се разговаря.

ГРОБАРЯТ. О, а ти си идеалният събеседник. *(Пауза. Двамата се размиват тихичко.)* Да лъскаш пред Дийн Мартин!

АКТЬОРЪТ. Нищо не съм казал. Забравй.

ГРОБАРЯТ. Каза и още как.

АКТЬОРЪТ. Забравй. Кога ще играем?

ГРОБАРЯТ. Днес ще е малко по-късно. *(Пауза.)* Бързаш ли за някъде?

АКТЪОРЪТ. Къде са останалите?

ГРОБАРЯТ. Бръснарят отиде малко да се опъне, а доцентът говори по телефона с адвокатката.

АКТЪОРЪТ. Работата май се е закучила, а?

ГРОБАРЯТ. Да. *(Пауза.)* Писна ми всичко да се закучва. Мен ако питаш, трябва да го хванем това момче, студента, и да му изкараме ангелите. Ама хубавичко да му ги изкараме. Толкова, колкото се наложи. Добре, сгрешил е доцентът, дума няма. Но така да му го изкарват през носа, бива ли?... Трябва да го затворим това момче някъде, в някоя задна стаичка като тези, където те затварят тебе, като те хванат да крадеш – и гледай как бързо ще размисли. Сигурен съм. Ще си оттегли жалбата, а на бас на каквото искаш. От думи полза няма. И да не ни харесва, единственото, което върши работа, е насилието. Някой трябва да каже на идните поколения да не идват още. Не им е дошъл редът. Няма ли някаква мяра? Уважение? От друга страна, и ние сме едни... Мижитурки. Всички. С мен начело. *(Пауза.)*

АКТЪОРЪТ. Какво те прихваща?

ГРОБАРЯТ. Нищо. Идвам от Иринини. Отваря вратата и я гледам – с ей такъв бушон на окото. Ако ми било неприятно така, вика, можело да ида друг път. Или да ми направи отстъпка. *(Пауза.)*

АКТЪОРЪТ. И ти остана, нали?

ГРОБАРЯТ. Нейното гадже, сводникът, ѝ определил дневна норма, защото тя иначе отделя повечко време на всеки клиент. И за да не забравя, ѝ посинил окото. Урод. Идеше ми да го убия, ама наистина, физически, не образно казано. Друг път не ми се беше случвало. *(Пауза.)* После като си тръгнах, го засякох. Сводника. На улицата, пред блока на Ирина.

АКТЪОРЪТ. И какво?

ГРОБАРЯТ. Усмихна ми се. Винаги ми се хили мазно-мазно.

АКТЪОРЪТ. А ти?

ГРОБАРЯТ. И аз му се усмигнах. Защото съм мижитурка. А и в живота е така. Може да умираме от желание да се изтребим взаимно, но си се хилим мазно. *(Пауза.)* По-добре да не пия кафе. Ще взема да гръмна. *(Пауза. Придърпва към себе си бутилката с джин.)* Я дай една чаша.

Затъмнение.

3. Крокодили

Доцентът гледа през прозореца. Зад него, седнали около кухненската маса – бръснарят, актьорът и гробарят.

ДОЦЕНТЪТ. Баща ми виждаше крокодили в стаята си. Към края имаше халюцинации. Много се измъчи, струваше му се абсолютно реално да е заобиколен от крокодили. Кой знае какво си е мислил – какво правят тук тези влечуги? А аз бях безсилен, не можех да му кажа, че ги няма. Просто повтарях, че няма да го ухапят, че ето, спокойни са. *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Не ни гледай така, не сме крокодили. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Как мина с адвокатката?

ДОЦЕНТЪТ. Горещо-долу. *(Пауза.)* Ще трябва да платя.

БРЪСНАРЯТ. Това добре ли е, или зле?

ДОЦЕНТЪТ. Зависи за кого.

БРЪСНАРЯТ. Моля? *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Много ли?

ДОЦЕНТЪТ. Доста. И малко отгоре.

АКТЬОРЪТ. Плащай и не се занимавай повече с тази глупост. *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Откакто се помня, се държа за математиката. Защото на нея може да се разчита. Знам ѝ правилата и знам как да ги прилагам. Бива ме. Това е единственото, което умея в този живот. Единственото, в което имах известно предимство. А сега вече не мога да се оправям дори с някакви средно сложни операции, без да сбъркам. *(Пауза.)* Всичко се срина. *(Пауза.)* Заради една грешка, една тъпа грешка на дъската. *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Плати и забрави.

ДОЦЕНТЪТ. Не мога. Нямам пари.

ГРОБАРЯТ. Как така нямаш?

АКТЬОРЪТ. Нали си на хубава заплата. Живееш в нормален квартал...

ГРОБАРЯТ. Не харчиш нито за дрехи, нито за курви, нито за храна.

АКТЬОРЪТ. А и в казиното не сме се изръсили чак толкова. *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Аз – да. *(Пауза.)* Играх повече от вас. Загубих много повече.

БРЪСНАРЯТ. Кога това?

ДОЦЕНТЪТ. Когато ви нямаше.

БРЪСНАРЯТ. Е как така? *(Пауза.)* Нали бяхме сложили таван на часовете и на залозите? Нали точно ти го предложи – за да не изтървем нещата от контрол и да не се превърнем в разтреперани истерици. „Казиното е пълно с болни хора“, така каза. *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Какво ще стане, ако не платиш? *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Какво смяташ да правиш? *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ *(гледа през прозореца)*. Вижте как е притъмняло. Задава се буря. Не е нужно да си гений. Бъдещето се предрича лесно. Достатъчно е да погледнеш небето. Или огледалото. Един поглед в огледалото, и ей ти го бъдещето. *(Пауза.)* За какво да пием?

ГРОБАРЯТ. За какво искаш да пием?

ДОЦЕНТЪТ. За това, че в бутилката все още има нещо. *(Четиримата пълнят чашиите си и се чукват мълчаливо. Обръщат ги на екс.)* Късно стана.

БРЪСНАРЯТ. Май е време да си ходим...

ДОЦЕНТЪТ. По-добре недейте. Бързате ли?

ГРОБАРЯТ. Аз – не.

АКТЬОРЪТ. Честно казано, никак.

БРЪСНАРЯТ. Мен никой не ме чака. Жена ми ще се върне след мен, все едно в колко се прибера аз.

ДОЦЕНТЪТ. Какво ще кажете за една игра?

ГРОБАРЯТ. Искаш ли?

ДОЦЕНТЪТ. А вие? *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. На колко?

БРЪСНАРЯТ. Двайсет.

АКТЬОРЪТ. Петдесет.

БРЪСНАРЯТ. Петдесет?

ГРОБАРЯТ. Става, защо не.

БРЪСНАРЯТ. Трийсет?

ДОЦЕНТЪТ. Петдесет не са петстотин.

БРЪСНАРЯТ. Добре.

ДОЦЕНТЪТ (*вижда плочата на Дийн Мартин на шкафа*). Кой спаси Дийн Мартин от боклука?

АКТЬОРЪТ. Ей сега ще го разкарам.

БРЪСНАРЯТ. А дали да не го чуем малко? (*Пауза.*) Може пък той да каже нещо по-весело...

ГРОБАРЯТ. И поне един от нас ще живне, знам аз.

Бръснарят пуска плочата. Ритуално подготвят играта си на карти. Пауза.

ДОЦЕНТЪТ. Между другото, урната на баща ми... (*Пауза.*) От злато е. (*Пауза.*) Мислех си, че мога да я продам.

БРЪСНАРЯТ. Прахът му е вътре.

ДОЦЕНТЪТ. Ще го извадя, разбира се.

БРЪСНАРЯТ. Добре, ама стиска ли ти да я продадеш?

ДОЦЕНТЪТ. На мен – не. (*Пауза.*) Но ако някой от вас се опита да го направи, ще съм му много благодарен. Трябва някак да се разплатя с адвокатката. (*Пауза.*) Има ли желаещи?

Затъмнение.

Трето действие

1. Не искам да я загубя

Бръснарят седи на стол. Доцентът е изправен пред хладилника.

БРЪСНАРЯТ. Не изглеждаш добре. Презелениял си.

ДОЦЕНТЪТ. Има ли нещо в хладилника?

БРЪСНАРЯТ. Защо не хапнеш в някое кръчме наблизо?

ДОЦЕНТЪТ. И тук ми е добре.

БРЪСНАРЯТ. Откога не си излизал от къщи? *(Пауза.)* Има някаква пица, от онези... фолираните.

ДОЦЕНТЪТ. Фолирани?

БРЪСНАРЯТ. Вакуумирани, нали се сещаш. *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Изтекла ли е?

БРЪСНАРЯТ. Какво?

ДОЦЕНТЪТ. Годността на пицата – изтекла ли е?

БРЪСНАРЯТ. Защо да е изтекла?

ДОЦЕНТЪТ. Просто питам.

БРЪСНАРЯТ. Но защо питаш?

ДОЦЕНТЪТ. По магазините все по-често се продават стоки с изтекъл срок.

БРЪСНАРЯТ. Това го прочете някъде, така ли?

ДОЦЕНТЪТ. Последният път ядох изтекли наденици.

БРЪСНАРЯТ. Е, още си жив.

ДОЦЕНТЪТ. И готово, така ли? *(Пауза.)* А че скапаните наденици ще ми ебат майката на здравето няма значение?

БРЪСНАРЯТ. Напоследък речникът ти е ужасен.

ДОЦЕНТЪТ. Моля?

БРЪСНАРЯТ. Псуваш като каруцар. Преди някак си успяваше да си ясен и без да попържаш на всяка дума.

ДОЦЕНТЪТ. Не съм искал да те притесня. Извинявай.

БРЪСНАРЯТ. Не ме притесняваш, просто ти казвам. *(Пауза.)* Аз си стоплих едно парче, не мисля, че е с изтекъл срок. *(Пауза.)* Няма никакъв вкус, значи си е наред. Ако беше развалена, сигурно щеше да бие на развалено.

ДОЦЕНТЪТ *(отваря хладилника и вади пицата)*. Добре де, а ти собствено защо си тук? Кой какво прави, ти си все у нас. *(Пауза.)* Обядваш тук, вечеряш тук, закусваш тук. Тук спиш следобед. Бръснеш се. Слушаш шибаното радио. Само не ми казвай, че е защото не си заключвам вратата. Ще почна да ти искам наем, ебаси. *(Пауза.)* Още ли го ремонтират този твой бръснарски салон? Ще каже човек, че е обект на световното архитектурно наследство... *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Уволниха ме.

ДОЦЕНТЪТ. Как така са те уволнили?

БРЪСНАРЯТ. Синът на собственика.

ДОЦЕНТЪТ. Е как? Нали ти до оня ден му беше шеф? *(Бръснарят кима примирено.)* И откога това?

БРЪСНАРЯТ. От доста време.

ДОЦЕНТЪТ. Добре де, защо не каза?

БРЪСНАРЯТ. Не исках да ти мътя главата с моите проблеми, достатъчно са ти и твоите.

ДОЦЕНТЪТ. Майката си трака. Останалите знаят ли? *(Бръснарят кимва.)* И защо точно от мен криеш?

БРЪСНАРЯТ. Просто стана малко след съда...

ДОЦЕНТЪТ. Толкова отдавна? *(Бръснарят кимва.)* Обезщетение дадоха ли ти?

БРЪСНАРЯТ. Нищо и никакво.

ДОЦЕНТЪТ. А социални помощи вземаш ли?

БРЪСНАРЯТ. Бях собственик години наред. От съвсем скоро бях на договор.

ДОЦЕНТЪТ. Ще се справиш ли някакво време без работа?

БРЪСНАРЯТ. Засега да, но не е това проблемът.

ДОЦЕНТЪТ. А кое?

БРЪСНАРЯТ. Жена ми. Имаме уговорка. На първия ден от месеца внасям заплатата си на нейно име в банката – за себе си оставям само джобни. Откакто се наложи да продам моята част от салона заради дългове, тя движи всички финансови въпроси.

ДОЦЕНТЪТ. И какво?

БРЪСНАРЯТ. Не мога да ѝ кажа, че са ме изхвърлили.

ДОЦЕНТЪТ. Защо?

БРЪСНАРЯТ. Защото ще ме зареже. Това ще е идеалното извинение, а тя отдавна си търси някакво. *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Значи жена ти продължава да си мисли, че работиш в бръснарницата, така ли? *(Бръснарят кима.)* И кога смяташ да ѝ кажеш?

БРЪСНАРЯТ. Засега внасям на сметката ѝ част от обезщетението и част от помощите. Още не е забелязала.

ДОЦЕНТЪТ. Значи се преструваш, че ходиш на работа... *(Бръснарят кима.)* А когато те пита как ти е минал денят?

БРЪСНАРЯТ. Никога не пита.

ДОЦЕНТЪТ. Но какво ще правиш, като ти свършат парите?

БРЪСНАРЯТ. Ще си потърся нещо. То аз вече търся.

ДОЦЕНТЪТ. Какво търсиш?

БРЪСНАРЯТ. Каквото дойде – рекламни листовки, пренос-превоз, „кърти бетон“... Не ме гледай така, все още мога да се оправя. Сервитьор, пазач, хамалин... Единственото, което умея, е да стрижа и да бръсна, и да губя пари в казиното. Нямам пороци. *(Пауза.)* Де да можеше да работя за китайците. Техният бизнес има пипала навсякъде, обаче са много затворени и ако не си свой... Е, мина ми и една откачена идея през ума, но...

ДОЦЕНТЪТ. Но какво?

БРЪСНАРЯТ. Нищо...

ДОЦЕНТЪТ. Ти не си в ред.

БРЪСНАРЯТ. Не искам да я загубя.

ДОЦЕНТЪТ. Не, не си в ред, шемет. *(Пауза.)* При всички положения, моят дом е и твой дом, нали знаеш? Ето, малката стая е свободна – заповядай. Не е нищо особено, но пък е покрив над главата.

БРЪСНАРЯТ. Благодаря. *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Дали са продали урната?

БРЪСНАРЯТ. Нямам представа.

ДОЦЕНТЪТ. Баща ми дълго спестява, за да си я позволи, а аз сега – какво? Продавам я. Дано не се разсърди много, дано ме разбере. *(Пауза.)* В колко часа щяхме да играем?

БРЪСНАРЯТ. Има време. *(Пауза. Доцентът става и понечва да излезе.)* Къде отиваш? *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Тази сутрин пак се събудих в неговата стая. *(Пауза.)* Бях скрил ключа, защото не исках отново да се будя там. *(Пауза.)* Но тази сутрин пак същото... *(Пауза.)* Събудих се, а в ръцете ми – калъф. *(Пауза.)* В калъфа – пистолет.

БРЪСНАРЯТ. Това си го сънувал. *(Доцентът се усмихва. Пауза.)* Искаш ли да послушахме радио? *(Доцентът отива към стаите.)* Сега ще почне спортната програма... Къде отиваш? *(Остава сам.)* Да беше хапнал пица.

Затъмнение.

2. Урната

Бръснарят, актьорът и гробарят в кухнята.

ГРОБАРЯТ. Днес пак имаше прослушване, нали? *(Актьорът кимва.)* Как мина?

АКТЬОРЪТ. Зле. *(Пауза.)* До гуша ми дойде от кастинги. Всеки път едно и също. Не сме се били стиковали добре с актрисата или актьора в главната роля, обаче за следващата постановка непременно щели да ме имат предвид. Да бе, да. *(Пауза.)* „Предвид“ – защо не говорят направо? *(Пауза.)* Не мога да понасям лицемерието в нашите среди. Вижда ми се по-честно човек да краде в магазина, емоцията е далеч по-чиста. *(Пауза.)* Разлюбих театъра. Досаден ми е. Истината е, че на сцената най-обичам репликата да ми се изпари от главата. Бяло петно. Кеф! Постепенно станах зависим от белите петна, като наркоман зависим. Те са ми най-приятният момент от всяко представление. Даже ги търся нарочно. Ужасно усещане. И прекрасно.

ГРОБАРЯТ. Тегли те бялото значи... *(Актьорът оставя плик на масата.)* Какво е това?

АКТЬОРЪТ. Парите за урната. Ей такива „поръчки“ са ми далеч по-забавни.

ГРОБАРЯТ. На доцента добре ще му дойде една скромна сумичка...

АКТЬОРЪТ. Тази даже е леко нескромна. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Аз търсих, интересувах се из гробището, питах лешоядите, гарваните, но никой не пожела златна урна.

БРЪСНАРЯТ. Къде намери купувач?

АКТЬОРЪТ. Един китаец. Познаваме се от казиното.

БРЪСНАРЯТ. Кой от всичките? Там са много.

АКТЬОРЪТ. Един.

ГРОБАРЯТ. Бързо ли се разбрахте за цената?

АКТЬОРЪТ. Златото лесно се пласира.

ГРОБАРЯТ. Не чак толкова.

АКТЬОРЪТ. Цената изобщо не му беше проблем. Той има ресторант – японско-китайски се води.

БРЪСНАРЯТ. И за какво му е на китаеца златна урна?

АКТЬОРЪТ. Знам ли го? За сладко-кисел сос. Важното е, че я взе и плати доста прилично. *(Пауза.)* Сега ми е кофти. Ние с баща му се имахме... *(Пауза.)* А тази сутрин преместих праха му в найлонова торбичка. Пазарска, от „Кауфланд“. Не знам... *(Пауза.)* Частиците на човека още се носят из въздуха, не мисля, че му е станало драго от цялата работа.

ГРОБАРЯТ. Доцентът те помоли, правиш му услуга.

АКТЬОРЪТ. Да, обаче знам, че и на него му е терсене да се стига дотам...

БРЪСНАРЯТ. Къде остави праха?

АКТЬОРЪТ. В едно празно чекмедже в кухнята. *(Пауза.)* Увих го и с втора торбичка, за да не се разпилее, да не се овлажни. И в трета ще го увия – тези торбички са екологични, разградими, изгъзица някаква, лесно се късат. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Иди да го повикаш. Хайде да почваме вече, какво ще кажете?

АКТЬОРЪТ. Той къде е?

БРЪСНАРЯТ. Мисля, че е в стаята на баща си. Не знам си какво сънувал, нещо странно. Притеснява ме, ходи като гламав. Трябва да се храни, да излиза.

ГРОБАРЯТ. Иди го повикай де!

АКТЬОРЪТ. Момент. *(Пауза.)* Ясно е, че парите му трябва, за да плати на адвокатката.

ГРОБАРЯТ. Ясно е, да.

АКТЬОРЪТ. Не е ли редно обаче и аз да получа нещо от цялата работа, нещо като комисионна? Малка, разбира се. *(Пауза.)* Можех да си сложа някоя банкнота в джоба и без да питам, но това не ми е в стила.

БРЪСНАРЯТ. В стила ти е и още как.

АКТЬОРЪТ. Както стоят нещата в момента, не ми е в стила. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Не съм сигурен. Добре, продал си я. Но и аз опитах. Няколко дни обикалях насам-натам и разпитвах дали не я иска някой. *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Ами според мен и ти трябва да получиш комисионна. Една идея по-малка, но съвсем без хич не бива. *(Пауза. Актърът вади няколко банкноти от плика и ги слага в джоба си, после вади още няколко – по-малко – и ги дава на гробаря. Поглежда бръснаря.)* Какво? Направих добра сделка! Все нещо ми се полага за труда!

Бръснарят кима. Актърът подава и на него няколко банкноти – по-малко от тези на гробаря.

БРЪСНАРЯТ. При всички положения тези пари ще отидат в играта, в залозите. Той така и така винаги печели, все за него са. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Има ли още джин?

БРЪСНАРЯТ. Само тази бутилка. Не си ходил до супер. *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Пак ме хванаха.

БРЪСНАРЯТ. Губиш рефлекс.

АКТЬОРЪТ. Не е това.

БРЪСНАРЯТ. А какво е?

АКТЬОРЪТ. Май ми харесва да ме хващат.

ГРОБАРЯТ. Моля?

АКТЬОРЪТ. По-вълнуващо е.

БРЪСНАРЯТ. Обадиха ли се в полицията?

АКТЬОРЪТ. Не могат да ни насмогнат. Все повече народ краде по магазините.
(Пауза.)

ГРОБАРЯТ. Ох, къде е този човек? (Към бръснаря.) Хайде бе, иди го извикай.

АКТЬОРЪТ. Защо не идеш ти?

Затъмнение.

3. Калъфът

Бръснарят, актьорът и гробарят седят около масата. Играта ще започне след миг. Доцентът, за разлика от останалите, е изправен, с отсъстващо изражение, с калъф в ръцете.

ГРОБАРЯТ. Всеки път, като стане катастрофа, тежка катастрофа с убити в нея, мъртвия или мъртвата ги погребват на мястото, където са се разбили, отстрани на платното. Вярват, че съдбата е пожелала телата и душите им да завършат пътя си там. (Пауза.) Днес се разходихме с Ирина из гробището. (Пауза.) Чудесно беше.

АКТЬОРЪТ. И за това ли ѝ плащаш?

ГРОБАРЯТ. Тя нищо не поиска. Аз ѝ платих, защото така съм си решил. (Пауза.) Тя казва, че е мъртва.

БРЪСНАРЯТ. Мъртва ли? Доста живо си изкарва хляба, за да е мъртва, мен ако питаш...

ГРОБАРЯТ. Казва, че е умряла в катастрофа. Погребали я в един от тези крайпътни гробове, а тя успяла да се измъкне. (Пауза.) Дошла тук да си търси късмета. (Пауза.) Сега иска да се върне. (Пауза.) При първа възможност ще избяга от сводника си. (Пауза.) Мечтата ми е да замина с нея. Знам, че е тъпо. Много добре знам. (Пауза.)

БРЪСНАРЯТ. Там ще умреш от студ бе. (Пауза.) Казал ли си ѝ, че искаш да заминеш с нея?

ГРОБАРЯТ. Може да съм идиот, ама не чак такъв. (Пауза.)

АКТЬОРЪТ. Няма ли да почваме вече? (Гробарят и бръснарят кимат.) Кой раздава?

БРЪСНАРЯТ. Доцентът. (Доцентът продължава да витае. Пауза. Към актьора.) Слушай, свършихме джина. Трябва да минеш през някой супер. И този път гледай да не те хванат!

АКТЬОРЪТ. Ама какво му става на джина в тази къща, изпарява ли се?

БРЪСНАРЯТ. И ако може да е от друга марка, най-добре.

АКТЬОРЪТ. Защо, какво ѝ е на тази?

БРЪСНАРЯТ. Вони на одеколон.

ГРОБАРЯТ. Така е.

АКТЬОРЪТ. Хубавите марки са в специална витрина, много е трудно. Ще се наложи да си пием одеколونا.

ДОЦЕНТЪТ. Агресия. *(Пауза.)* Тази година си е чиста агресия. *(Пауза.)* Нещата, които стават по света. Нещата, които стават тук. Прекалено е. *(Пауза.)* Пия джин, играя на карти с вас, крия се в стаята си. И какво? Нищо. Сякаш съм в кома. Влача се из къщи като... *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Какво ти става? *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Намерих това в стаята на баща ми. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Какво е това?

ДОЦЕНТЪТ. Кутия. Калъф. Събудих се и го намерих в ръцете си. *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Какво има вътре, пари ли? *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Пистолет и пет патрона. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Това шега ли е?

БРЪСНАРЯТ. Да не си ги сънувал? *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Не съм ги сънувал. *(Пауза.)*

АКТЬОРЪТ. Пистолет и пет патрона?

ГРОБАРЯТ. И какво сега, да зарежем картите и да играем на руска рулетка ли? *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Нямам избор. Друг път не ми се беше случвало, но сега така излиза: нямам никакъв избор. *(Пауза.)* Не викам, не плача, но съм отчаян. Трябват ми пари. Трябва да платя на адвокатката. Да си платя сметките. Да платя шибаното обезщетение. *(Пауза.)* Утре вземам пистолета и отивам в банката. Ще поискам пари. Любезно, но с пистолета. Не искам на никого нищо лошо да причинявам. Никой не ми е виновен. Ще ида внимателно, но с пистолета. *(Пауза.)* Ако някой иска да дойде с мен, да заповяда. *(Пауза.)* Е?

*Бръснарят, актьорът и гробарят са срещени – доцентът говори сериозно.
Пауза. Някой допива малкото джин, останал в бутилката. Пауза.*

Затъмнение.

Четвърто действие

1. Бяло петно

Четиримата. Извън кухнята. Някъде.

АКТЬОРЪТ. Защо мълчим?

БРЪСНАРЯТ. Какво?

АКТЬОРЪТ. Откога стоим така? Все едно всички сме си забравили репликите – бам, и бяло петно.

БРЪСНАРЯТ. Къде са картите?

АКТЬОРЪТ. Доцентът попита нещо.

ГРОБАРЯТ. Не беше наистина.

АКТЬОРЪТ. Защо не?

ГРОБАРЯТ. Защото е лудост.

ДОЦЕНТЪТ. Нямам нищо за губене.

ГРОБАРЯТ. Мислил ли си как да стане?

ДОЦЕНТЪТ. Не.

Гробарят прави жест в смисъл на „Ето, виждате ли?“.

АКТЬОРЪТ. Надали е толкова трудно.

ГРОБАРЯТ. Ти какво мислиш – че това е като да отмъкнеш кутия мляко от супер?
(Пауза.) Ние не сме обирджии, а издънки. Ще се издъним.

АКТЬОРЪТ. Не е ли вълнуващо?

ГРОБАРЯТ. Кое?

АКТЬОРЪТ. Възможността да те хванат.

ГРОБАРЯТ. Не. Нито ме вълнува, нито ме блазни.

АКТЬОРЪТ. Човек не играе, за да печели. Играе за онази хилядна от секундата, в която се разкрива една-едничка карта. Тази, от която зависи края на играта. Цели смачкани животи зависят от тази хилядна от секундата.

ГРОБАРЯТ. Какво общо има това с обира на банка?

АКТЬОРЪТ. То е същото. Игра. Можем да изгубим, но можем и да спечелим.

ГРОБАРЯТ. Нищо общо. Да нападнеш банката е престъпление и ако загубиш, на кино отиват не парите ти, а годините, през които ще лежиш в завора. А с тях – и девственият ти задник. Е, ти може би нямаш нищо против, но на мен хич не ми харесва.

ДОЦЕНТЪТ. Защо се събудих с този калъф в ръцете? Защо, мама му стара, ми го даде баща ми? *(Пауза.)* Да се застрелям ли, какво ли? Трябват ми тези пари, ебати!

ГРОБАРЯТ. Виж, приятелю, твоята история е много тъжна, от което и на мен ми е много тъжно, сам знаеш. Но тя неслучайно е твоя. *(Доцентът кима.)* Вместо да трошиш главата на студента, да беше строшил своята – поне да се види какво има вътре.

ДОЦЕНТЪТ. Защо не вземеш пистолета и не ме гръмнеш? Зареден е.

ГРОБАРЯТ. А защо вечно трябва да играем по твоята свирка, да ти се не види? Всеки път свършва зле. Заради теб изгубихме куп пари в казиното с онази математическа система, дето я измисли преди няколко години. Провал и половина. Цял ден драчихме някакви числа. И какво? Нищо. После ни помъкна в съда, без да ни обясниш какви си ги забъркал. А ние припикаме като палета по петите ти. Защо все ни натрисаш в такива ситуации? И защо, по дяволите, се очаква винаги да сме на разположение? Какъв е смисълът в това, което предлагаш? Грам логика не виждам. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Ще влезем четиримата заедно. Доцентът ще се нареди на една от опашките, гробарят – на друга. Ние – зад тях. Когато му дойде редът, доцентът ще поиска кредит. Ще му кажат, че не може, но така ще спечелим време. На другата опашка гробарят ще задава въпроси, за да къса нервите на човека на гишето. В същия момент актьорът ще се свлече на пода, уж че го е свил апендиксът, не по-добре направо сърцето. Ще се хване за ръката, за гърдите, ще вика, че го боли. Аз ще се наведа – не го познавам, просто от съчувствие, нали. Хората от опашката ще се разсеят. В същия момент доцентът ще извади пистолета и вежливо и много тихичко ще подаде празен сак и ще помоли да му го напълнят. На съседната опашка, също много дискретно, гробарят ще заплаши служителя срещу себе си. Ще му каже, че има пистолет и че ако тръгне да вдига шум, ще го използва. Актьорът от пода ще види кога сакът е пълен, ще ми даде знак и аз ще кажа, че е най-добре да излезем. „Елате да ви изведа на въздух“, така ще кажа. Ще помоля за помощ, защото няма да мога да го вдигна сам. И в суматоката ще излезем и четиримата. Със сака. Ще вземем метрото. По пътя ще си купим бутилка джин и се прибираме. *(Пауза.)* И друг път съм го обмислял. Това за банката. Все с нещо трябваше да запълня толкова часове скитане по улиците. Знам един клон с повече слаби места от другите. И е точно до станция на метрото.

ДОЦЕНТЪТ. Защо не си го споменавал досега?

БРЪСНАРЯТ. Струваше ми се прекалено откачено.

ГРОБАРЯТ. Откачено е. Прекалено.

БРЪСНАРЯТ. А на мен ми се струва все по-естествено.

ГРОБАРЯТ. И ти ли пощуря?

Бръснарят кима. Актьорът и доцентът се размиват.

ГРОБАРЯТ. Само да попитам... С камерите какво смятате да правим? Да помахаме, за да излезем по-красиви?

БРЪСНАРЯТ. Ще си купим тъмни очила. Шапки с козирки. Някакви странни якета. Може и пластмасови маски да си вземем.

ДОЦЕНТЪТ. И без това никой няма да ни обърне внимание. Както винаги. Нас по принцип не ни забелязват. Невидими сме.

ГРОБАРЯТ (*към доцента*). А ако се наложи да излезем на бегом? Заради хернията ти питам, не за друго.

ДОЦЕНТЪТ. Няма да ми дойде зле да се раздвижа.

ГРОБАРЯТ. Ама вие сериозно ли? Стегнете се малко. (*Пауза.*) Той да го предложи – иди-дойди, донякъде даже го разбирам. Но вие?

АКТЬОРЪТ. Какво ти става бе?

ГРОБАРЯТ. На мен ли? На *мен* какво ми става?

АКТЬОРЪТ. Докато бръснарят описваше как ще стане, на всички ни скочи адреналинът. Защо си се оклюмал такъв?

ГРОБАРЯТ. Защото приятелите ми са кретени. Ей този стол тука има повече акъл от вас. (*Пауза. Към доцента.*) Защо вече не купуваш бисквити? (*Пауза.*) Преди винаги имаше. Откакто няма бисквити, у вас е някакъв ад. (*Пауза.*) Да, не ме гледайте като треснати. Вие сте част от ада. (*Пауза.*) Не знам как и детска градина сте завършили... (*Пауза.*) Ние не сме престъпници бе хора, а четирима обикновени неудачници. Най-много да ни бива в картите, но и това не е сигурно. (*Пауза.*) Какво, няма ли да почваме вече? (*Пауза.*) Браво, докачиха се. (*Пауза.*) Ебаси, не знам какво правя тук. (*Пауза.*)

АКТЬОРЪТ. Надали има друго място, където да кажеш на глас простотиите, които току-що каза, без да те изритат.

ГРОБАРЯТ. Защо не направиш кафе?

АКТЬОРЪТ. Знаеш ли какво си мисли Ирина всеки път, като затвориш вратата зад себе си? Че си страхливец. Бъзльо. Шушумига. (*Пауза.*)

ДОЦЕНТЪТ. Знаете ли какво е това?

ГРОБАРЯТ. Кърпичка.

ДОЦЕНТЪТ. Всяка вечер преди да заспя, анализирам операцията – онази грешка на дъската, заради която идиотчето ме поправи пред всички. И не мога да открия стъпката, в която губя нишката.

ГРОБАРЯТ. Е, и?

ДОЦЕНТЪТ. Днес като се събудих, най-после успях. Резултатът от бинарната операция, ето го. В кърпата. *(Пауза.)* Ще се справим, ще видите. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Ще играем ли, или не?

Затъмнение.

2. ДЪЖДЪТ

Доцентът и бръснарят седят в кухнята. Актьорът е изправен и гледа през прозореца.

БРЪСНАРЯТ. Вали, а? *(Пауза.)* Вали ли? *(Пауза.)* Чувам трополенето на капките. *(Пауза.)* Нали? *(Пауза.)* Тя си има друг. Жена ми. От доста време подозирах, но сега вече знам със сигурност. Прибрах се вкъщи. Нямахше никой. Влязох в спалнята. Леглото беше оправено. Прекалено добре оправено... Нищо де. Само дано не ме зареже. *(Пауза.)* Всъщност щом крие връзката си, значи все още държи на мен. *(Пауза.)* Кога заваля всъщност? *(Пауза.)* Ще стане вир вода тоя човек.

АКТЬОРЪТ. Не вали.

БРЪСНАРЯТ. Как да не вали? Болят ме костите. *(Пауза.)* А това трополене? *(Пауза.)* Вярно ли не вали?

АКТЬОРЪТ. Не, не вали.

БРЪСНАРЯТ. Вярно ли?

ДОЦЕНТЪТ. Защо не си вдигнеш задника и не видиш лично, ебаси? *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Нещо друго ще да е. *(Пауза.)* Може да капе от простряно пране.

АКТЬОРЪТ. Няма ли да млъкнеш най-после? Не вали, няма простряно пране и нищо не се чува освен тъпотииите, които говориш. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Не биваше да продавам моя дял от салона. *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Вижда ли се нещо?

АКТЬОРЪТ. Минувачи. Коли. Нищо. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Има ли джин?

АКТЬОРЪТ. Не.

БРЪСНАРЯТ. Нищо ли няма за пиене?

АКТЬОРЪТ. Искаш ли чаша вода?

БРЪСНАРЯТ. От чешмата ли?

АКТЬОРЪТ. Искаш или не искаш?

БРЪСНАРЯТ. Не, благодаря. Оттам тече някаква кафява бълвоч.

АКТЬОРЪТ. О, не ти е по вкуса значи. Ами имаме и други варианти. Ще се изпикая в една чаша, ще я сложа в хладилника и после с малко лед... чаши поне се намират... Може пък да ти хареса.

ДОЦЕНТЪТ. В шкафа отдясно.

АКТЬОРЪТ. Какво?

ДОЦЕНТЪТ. Отвори шкафа, който ти е от дясната страна.

АКТЬОРЪТ. Този ли? *(Доцентът кима.)* Празен е.

ДОЦЕНТЪТ. Има двойно дъно.

БРЪСНАРЯТ. Какво?

ДОЦЕНТЪТ. Бутни леко дъската в дъното.

АКТЬОРЪТ. Моля?

ДОЦЕНТЪТ. Бутни вътре. Дъска е, ще се отмести.

АКТЬОРЪТ. Ти да видиш.

ДОЦЕНТЪТ. Има джин, нали?

АКТЬОРЪТ. Три, четири бутилки.

ДОЦЕНТЪТ. Извади ги.

Актърът ги слага на масата.

БРЪСНАРЯТ. Провизии за бедствено положение?

ДОЦЕНТЪТ. Едно от скривалищата на баща ми. Криеше пиячката от мама. *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Кой знае какво има по другите. *(Пауза.)*

Тримата пият. Пауза.

АКТЬОРЪТ. Не може ли да разкараме този пластмасов Исус?

ДОЦЕНТЪТ. Защо да го разкарваме?

АКТЬОРЪТ. Изглежда все едно ни се присмива.

ДОЦЕНТЪТ. Прави каквото искаш.

Актърът хвърля в боклука пластмасовия Исус.

БРЪСНАРЯТ. Вярно ли не вали? *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Като малък хвърлях камъни по колите. Игрите в квартала ми бяха досадни. Твърде много правила. Слизях в града. Правех тегел отгук до другия край и по цял ден хвърлях камъни по колите с някакви случайни дечурлига, не знам къде ги намирах. Пълна идиотщина, но си изкарвах хубаво. *(Пауза.)* Един ден баща ми ме хвана в крачка. Явно ме е проследил. *(Пауза.)* Такъв бой ми тегли. Не искаше да си пропиляя живота като него. Вярваше в мен. Връчи ми едни учебници по математика и ме заключи в моята стая. Сваляше си колана, за да е готов за бой, и ме заключваше в стаята. *(Пауза.)* Днес в банката... имах чувството, че пак съм тръгнал да хвърлям камъни, но не ми се получава... Не ми... Не ми стиска... *(Пауза.)* Не биваше да му давам пистолета. Трепереха ми ръцете... Ебаси... Защо ни беше цяла нощ да се наливаме с кафе? *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Всичко ще е наред, ще видите.

АКТЬОРЪТ. Тогава защо го няма? *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Няма го тук. Може да е заминал.

ДОЦЕНТЪТ. Къде?

БРЪСНАРЯТ. В Керч, Украйна.

АКТЬОРЪТ. Това пък защо? *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. Сак с пари и хубава мацка. *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Ами ако куршумът го е уцелил?

БРЪСНАРЯТ. Не го е уцелил.

ДОЦЕНТЪТ. Откъде знаеш бе, мама му стара? *(Пауза.)* Защо не се обърнахме назад?

БРЪСНАРЯТ. Защото си умирахме от страх.

АКТЪОРЪТ. Аз мислех, че сме всичките.

ДОЦЕНТЪТ. И аз така мислех... *(Пауза.)*

БРЪСНАРЯТ. В тази къща е някаква вечна зима. *(Пауза.)* Мраз.

ДОЦЕНТЪТ. Изобщо не е студено...

БРЪСНАРЯТ. Заради цветовете го казвам, заради малкото мебели... прилича на зимен пейзаж. *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Дали да не пуснем радиото?

АКТЪОРЪТ. Защо?

ДОЦЕНТЪТ. Може да съобщят за нас в новините.

АКТЪОРЪТ. А дано не е за нас.

БРЪСНАРЯТ. Не работи.

АКТЪОРЪТ. Какво?

БРЪСНАРЯТ. Радиото. Батериите са изтощени!

ДОЦЕНТЪТ. Не викай!

БРЪСНАРЯТ. Не викам!!

ДОЦЕНТЪТ. Не просто викаш, ами се дереш. Нали вика?!!

БРЪСНАРЯТ. И ти викаш.

АКТЪОРЪТ. Млъкнете и двамата бе, вашата кожа. *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Виждаш ли нещо?

АКТЪОРЪТ. Нищо.

БРЪСНАРЯТ. Вали ли? *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Къде се дяна този човек? *(Пауза.)* Ебаси.

Тримата се умълчават. Започва да вали.

Затъмнение.

3. Сакът

Бръснарят, актьорът и доцентът седят около масата. На крак е само гробарят – до кости мокър от дъжда.

ГРОБАРЯТ. Съжалявам. *(Пауза.)* Трябваше някъде да се скрия. Хрумна ми да ида у Иринини. *(Пауза.)* Отидох, но я нямаше. Отвори ми някакво друго момиче. *(Пауза.)* Каза, че Ирина си била заминала.

БРЪСНАРЯТ. Къде това?

ГРОБАРЯТ. В Украйна.

БРЪСНАРЯТ. Може да е отишла да се види с роднините си.

АКТЬОРЪТ. Ами да. *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Ако бях заварил нея, сега може би нямаше да съм тук. *(Пауза.)* Оля се казваше – момичето, което отвори вместо Ирина. *(Пауза.)* И тя от Украйна. Добре се погрижи за мен. *(Пауза.)* В банката... наложи се да стрелям. *(Пауза.)* Улучих охранителя. *(Пауза.)* И той стреля. Рани ме под лакътя. Не е страшно. Само одраскано. *(Пауза.)* Не знам колко е сериозно. Състоянието на охранителя имам предвид. *(Пауза.)* Моето си е добро, нищо ми няма. Оля ми проми раната със спирт. *(Пауза.)*

ДОЦЕНТЪТ. Кой те би по главата да влизаш отново? *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Оставихме сака вътре.

АКТЬОРЪТ. Моля? *(Пауза.)*

ГРОБАРЯТ. Влязох отново, защото оставихме сака в банката. *(Пауза.)* А като излязох, вече ви нямаше. *(Пауза.)* Чух сирените. Патрулката идваше право към мен.

БРЪСНАРЯТ. И ти какво?

ГРОБАРЯТ. Тръгнах право към нея.

БРЪСНАРЯТ. Защо?

ГРОБАРЯТ. Не знам – червено или черно... Не знам. Не се замислих. *(Пауза.)* Тръгнах към полицаите, а те ме подминаха. *(Пауза.)* И аз просто се сринах.

Имах безумна нужда да се видя с Ирина, за да се почувствам у дома си.
(Пауза.) След като свършихме с Оля, взех едно такси и дойдох.

АКТЬОРЪТ. Защо? Можеше да... (Пауза.)

ГРОБАРЯТ. За добро или за зло, в момента само тук се чувствам у дома си.

БРЪСНАРЯТ. Искаш ли чаша?

ГРОБАРЯТ. Бутилка искам. (Надига бутилката и отпива дълга глътка. Обръща се към актьора.) Копеле, разби ме!

АКТЬОРЪТ. Моля?

ГРОБАРЯТ. Направи най-добрата роля в живота си, само това ще ти кажа. Аз си помислих, че наистина припадаш.

ДОЦЕНТЪТ. И аз бе, сине майчин!

ГРОБАРЯТ. Не знам какво те преслушват толкова, сериозно. Ти си виртуоз.

АКТЬОРЪТ. Е, видя ли, че не е трудно?

ГРОБАРЯТ. Ако направят наръчник по обири, ние ще сме първият пример в графата: „Така – не“.

АКТЬОРЪТ. Ама сакът е тук и е пълен, нали?

ГРОБАРЯТ. Вижте, да не се залъгваме. Истинско чудо беше, че ни се размина. Момчето, което ме обслужваше, много улесни нещата. Днес му бил първи ден на тази работа. Посра се от страх. Да не беше така... (Пауза.)

АКТЬОРЪТ. Колко има? Колко са в сака?

Гробарят изсипва всичко на масата. Лицата на четиримата грейват.

Пауза.

БРЪСНАРЯТ. Страхотно е.

АКТЬОРЪТ. Най-страхотно на света.

ДОЦЕНТЪТ. Не мога да повярвам, че успяхме. (Пауза.)

БРЪСНАРЯТ. Вир вода си.

ГРОБАРЯТ. Заваля. (Пауза.)

Чукват се. Пият. Усмиват се както не сме ги виждали да се усмиват досега.

АКТЬОРЪТ. Нещо ми прилоша.

ГРОБАРЯТ. И на мен.

АКТЬОРЪТ. Никога не ми е удрял дивашки адреналинът.

Всички се засмиват съучастнически.

ДОЦЕНТЪТ. Една игра?

АКТЬОРЪТ. Това е по-силно и от хероин.

БРЪСНАРЯТ. Ти пробвал ли си?

АКТЬОРЪТ. Не, но мога да си представя. (*Останалите го поглеждат.*) Какво ме гледате бе, хора, просто така се изразих... Искам да кажа, че надали от друго можем да изтрещим по-силно, отколкото от това днес.

ДОЦЕНТЪТ. Една игра, нещо?

БРЪСНАРЯТ. Да убием човек ще е по-силно.

ГРОБАРЯТ. Ти пък откъде знаеш?

Всички прихват.

БРЪСНАРЯТ. Ей, момченца, не ме дразнете. Кой раздава?

ДОЦЕНТЪТ (*почва да разбърква картите*). Знаете ли какво ще е още по-силно? По-силно дори от банката днес? (*Пауза.*) Да върнем парите в сака, да идем в казиното и да залагаме с размах. (*Пауза.*) Не ме гледайте така бе. Шегувам се. Майтап. Ще си платя каквото трябва по делото и всеки ще получи своя дял. Просто се пошегувах. (*Пауза.*) Почваме ли? (*Пауза.*)

ГРОБАРЯТ. Дийн Мартин?

АКТЬОРЪТ. Пак ли?

БРЪСНАРЯТ (*без да обръща внимание, слага плочата – разнася се песен на Дийн Мартин*). Заклучи ли вратата?

ГРОБАРЯТ. Да. Защо?

БРЪСНАРЯТ. За да знаем, че сме на спокойствие.

ГРОБАРЯТ. Ще играем ли най-сетне?

Доцентът започва да раздава картите.

БРЪСНАРЯТ. Сигурен ли си, че си заключил? (*Пауза. Игрят.*) Хубаво. (*Пауза.*)
По-добре да е заключена.

Светлините постепенно помръкват.

ЗАТЪМНЕНИЕ